

ΔΕ ΣΕ ΓΝΩΡΙΖΩ!

Ἐπὶ τὸ χωριὸν τὸ μακρυνόν
φτωχὸ κορίτσι κι ἄρφανό,
ἦρθα στήν πολιτεία,
χωρὶς δουλειὰ καμμία.
Ἦρθα νὰ ἰδῶ τὰ μάτια σου,
τὰ μάτια τὰ γραμμένα,
καὶ μέσα στὰ παλάτια σου
τὰ μαρμαροχτισμένα!

Μιὰ μέρα — ἔρμη, μοναχή,
χωρὶς καμμίαν ἀπαντοχή —
πρόβαλες σὺ μπροσιά μου
καὶ πῆρες τὰ συλλοϊκά μου.
Καὶ τὸ καλύβι τῆς φτωχιάς
τ' ἀχυροκαμωμένο,
θυσιαστήρι, μιᾶς καρδιάς
ἔγινε, ματωμένο!

Μοῦ ζήτηξες κρύο νερό,
κι' ἔτρεξ' ἀμέσως νὰ σοῦ βρῶ.
Μοῦ ζήτηξες λίγα φιλιὰ,
σοῦ τᾶδωκα χωρὶς μιλιὰ.
Μοῦ ζήτηξες καὶ τὴν τιμή,
μὲ λόγια μαγεμένα,
καὶ σ' εἶπα «πάρτινε κι' αὐτὴ
κι' ἀλλοίμονο σὲ μένα!»

Μὲ μάγεψαν τὰ μάτια σου
κι' ἦρθα καὶ στὰ παλάτια σου
ζητώντας ὄχι ξαγορά,
ἀλλὰ μ' ἀπόκρυφὴ χαρὰ
σκλάβα σου γιὰ νὰ γίνω,
ἐκεῖνα ν' ἀντικρύζω.
Κ' εἶπες «Στιγμὴ μὴ μείνω,
φύγε, δὲ σὲ γνωρίζω!»

ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΣ.